

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 260/2026-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Senica sp. zn. 1T/97/2022 z 5. septembra 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/54/2025 z 18. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami okresného súdu a najvyššieho súdu uvedenými v záhlaví. Žiada prikázať okresnému súdu zjednať nápravu a priznať jeho advokátke trovy právneho zastúpenia.

II.

Skutkové východiská a argumentácia sťažovateľa

2. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 1T/97/2022 z 5. septembra 2024 podľa § 405b ods. 1 druhej vety Trestného poriadku zrušil celý výrok o treste uloženom sťažovateľovi rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1T/97/2022 z 10. novembra 2022 právoplatným 10. novembra 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Na základe § 405b ods. 1 druhej vety Trestného poriadku súd sťažovateľovi za spáchané trestné činy, pri ktorých trestnosť činu nezanikla a z ktorých bol uznávaný za vinného rozsudkom okresného súdu z 10. novembra 2022, právoplatným 10. novembra 2022,

uložil podľa § 212 ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2018 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov.

3. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3To/144/2024 z 3. decembra 2024 tak, že odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ argumentuje, že v dôsledku zrušenia celého výroku o treste okresným súdom mal súd povinnosť postupovať v súlade s § 2 ods. 1 Trestného zákona, čl. 50 ods. 6 a čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže 6. augusta 2024 bol účinný Trestný zákon novelizovaný zákonom č. 40/2024 Z. z. Okresný súd po zrušení pôvodného trestu uložil sťažovateľovi trest podľa neexistujúceho § 212 ods. 5 Trestného zákona v trestnej sadzbe 10 – 15 rokov, ktorá účinnosťou Trestného zákona novelizovaného zákonom č. 40/2024 Z. z. neexistovala. Podľa sťažovateľa mala byť v jeho prípade použitá trestná sadzba podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona (3 – 10 rokov), avšak okresný súd nezákonne vyniesol rovnaký trest 7 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne, ktorý považuje za neprimerane vysoký.

6. Sťažovateľ poukázal na podľa neho obdobný prípad odsúdeného [REDAKOVANÉ], ktorého Okresný súd Nitra odsúdil na 10 rokov nepodmienečne a neskôr mu Krajský súd v Nitre právoplatne uložil trest odňatia slobody 15 rokov. Odsúdený po novelizácii Trestného zákona zákonom č. 40/2024 Z. z. v roku 2025 podal návrh na obnovu konania a Okresný súd Nitra mu na základe zmien v príslušných trestných sadzbách upravil trest odňatia slobody na 8 rokov (konanie sp. zn. 6Tk/1/2019).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu:

7. Ak ústavný súd, uplatňujúc princíp subsidiarity, pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, je takáto ústavná sťažnosť neprípustná [§ 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

8. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sp. zn. 1T/97/2022 z 5. septembra 2024 podal sťažovateľ riadny opravný prostriedok, a to odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3To/144/2024 z 3. decembra 2024 tak, že ho zamietol, čo vedie k záveru o potrebe danú časť ústavnej sťažnosti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

9. Ústavný súd akcentuje, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. III. ÚS 122/2021, III. ÚS 100/2022).

10. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dôvody dovolania sťažovateľa sa v podstatnom rozsahu prekrývajú s dôvodmi ústavnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia predstavuje podľa ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol. Najvyšší súd rešpektoval podstatu a účel § 405a – 405d Trestného poriadku, ktorých uplatnenie sa viaže výlučne na prípad zániku trestnosti skutku, za ktorého spáchanie bol páchatel právoplatne pred zmenou zákona odsúdený, a nie na prípady zmiernenia trestnosti spáchaného skutku, čo sťažovateľ očakáva argumentáciou k neexistencii § 212 ods. 5 Trestného zákona. Najvyšší súd dostatočne a vyčerpávajúco vysvetlil, že napriek tomu, že aj v trestnom konaní podľa § 405a – § 405d Trestného poriadku (preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona) prichádza do úvahy vynesenie rozsudku (ako forma rozhodnutia), nemožno na tento procesný prostriedok aplikovať § 2 Trestného zákona, a to s poukazom na jeho prísne ohraničené účelové zameranie spočívajúce v nahradení pôvodného výroku o treste v dôsledku zániku trestnosti činu vyvolanej zmenou zákona.

11. Ústavný súd uvádza, že závery najvyššieho súdu spĺňajú ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia bez zistenia excesívnych prejavov svojvôle. Najvyšší súd sa argumentmi sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné dôvodové línie. Výklad a aplikácia príslušných právnych predpisov boli v súlade s ústavno-právnymi imperatívmi, v dôsledku čoho bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv sťažovateľa. Za týchto okolností ústavný súd nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti predstavuje len ďalší nesúhlas sťažovateľa a spochybňovanie uvádzaných záverov.

12. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na prípad iného odsúdeného v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 6Tk/1/2019, v uvedenej veci došlo k obnove konania, nie k uplatneniu § 405a a nasl. Trestného poriadku, preto išlo o situáciu odlišnú od prípadu sťažovateľa a argumentácia v tomto smere je tak irelevantná.

13. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd je toho názoru, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba ústavne relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi formulovanými v ústavnej sťažnosti.

14. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predmetnej časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v danej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

16. Ústavná sťažnosť má aj nedostatky v zákonom ustanovených náležitostiach, ústavný súd však nevyzýval na ich odstránenie, keďže by to vzhľadom na už uvedené nemohlo viesť k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu